

GILLIAN McALLISTER

NOAPTEA
ÎN CARE
TOTUL S-A
SCHIMBAT

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Prolog

— Ajută-mă, te rog, ajută-mă, o implor eu la telefon.

— Ce?

Sora mea are o voce panicată, glasul ei, de obicei stins, denotă că intră imediat în alertă.

— Ce?

Al doilea „ce?” este resemnat, un cuvânt deznădăjduit și sferiform precum pelteaua care cade dintr-o lingură umplută până la refuz, împrăștiindu-se pe jos cu un plescăit înfundat.

Linia telefonică pâraie și trosnește de parcă cineva ar foșni o hârtie deasupra receptorului, iar semnalul este slab.

— Te rog, ajută-mă, insist eu.

S-a făcut noapte, dar încă se mai zărește o geană de lumină la linia orizontului, unde soarele a apus cu câteva ore în urmă, ca și cum cineva ar fi deșirat o cusătură pe cer, chiar acolo, în margine. În rest, totul este cufundat în beznă, iar în aer plutesc mireasma fânului de vară și aroma ultimelor resturi de jar care încă mai pâlpâie în grătare.

— Vino, te rog, adaug eu, deși știu că o va face.

Asta înseamnă familia. Cel puțin, asta înseamnă pentru noi familia.

Nu îmi răspunde, dar această tăcere conține acordul ei implicit, știu sigur.

Îmi întorc privirea de la cer și mă uit în jos, îndreptând spre pământ lanterna în al cărei fascicul de lumină dansează particulele mici de praf.

Plimb lumina lanternei încet peste el. Peste trupul întins pe jos.

1 Cathy

Cathy răspunde la apelurile telefonice din miez de noapte doar pentru că este trează și lucrează. E ocupată cu analizele de sânge ale unui labrador din pricina căruia este îngrijorată. Rezultatele au întârziat deja, iar Wi-Fi-ul instabil de vacanță se tot întrerupe exact când ea încearcă să trimită e-mailul.

Frannie. Glisați pentru a răspunde. Ochii lui Cathy zboară spre partea de sus a ecranului pentru a verifica ora. Este 1.25 noaptea. Camera este complet întunecată în jurul bulei albastre de lumină pe care o creează telefonul. Nu poate vedea nimic altceva decât pe sora ei, care o sună la ore înaintate. O sună pe Cathy deoarece știe că ea, Cathy, este singură, deoarece ea, Cathy, este întotdeauna singură, fie că se află în vacanță sau acasă.

Se așază în pat și glisează cu degetul pe ecran pentru a răspunde. Cearșaful cade pe lângă ea. Poartă pijamale chiar și pe căldura tipic italiană. I se pare cumva nefiresc să doarmă goală. Pentru Cathy, acest lux special este rezervat viitorului, speră ea, alături de un bărbat încă necunoscut.

— Ajută-mă, te rog, ajută-mă, strigă Frannie de îndată ce Cathy îi răspunde.

O undă de șoc electric o izbește pe Cathy drept în piept, coborându-i apoi prin brațe.

— Ce-i? Ce este? spune Cathy.

Broboane de transpirație i se formează pe buza superioară și între sâni.

— Te rog, ajută-mă, o imploră Frannie.

— Unde ești? Ai pățit ceva?

— Te rog. Vino. Sunt pe drum. Ia-o la dreapta pe drumul de pământ și apoi la stânga. O jumătate de kilometru, cel mult, balmăjește Frannie.

Cathy așteaptă. Pentru ca Frannie să înceapă să devină coerentă.

— Este el. Omul de la piață, spune Frannie, apoi închide.

El.

Rahat!

Cathy se dă jos din pat și începe să caute buimacă niște haine pe care să le arunce pe ea. Găsește o pereche de pantaloni scurți roz pe care îi cumpărase din Verona în urmă cu câteva zile și îi trage pe ea, eticheta cu prețul zgâriindu-i șalele.

De ce nu a rămas pe fir? Cathy încearcă să o sune înapoi, dar apelul se deconectează imediat.

Își înfinge picioarele în șlapii ei prăfuiți și își înșfacă geanta. Când iese din vila cufundată în liniște, fără să-i treacă prin cap că trezește pe cineva, trage ușa masivă din lemn după ea, făcând-o să răsună ca o împușcătură în noapte.

Suburbiile Veronei sunt învăluite în beznă la ora aceea. Nici după o săptămână și jumătate Cathy nu s-a obișnuit cu asta. Își încordează privirea ca să-și vadă picioarele în timp ce merge.

Singura lumină provine de la fereastra dormitorului ei din vila aflată în spate. Proiectează un dreptunghi simplu de lumină pe terasă. Și apoi, nimic altceva, ca și cum ar fi la capătul lumii.

Frannie părea atât de speriată. Ea încearcă să o sune din nou, dar de data asta apelul intră direct în mesageria vocală. Poate că exagerează ea. Cathy speră să fie așa. Întotdeauna i-a plăcut dramatismul hiperbolelor lui Frannie, felul în care relatează o poveste grozavă. Ea este visătoarea familiei. „Azi erau literalmente cincizeci de câini în sala de așteptare”, a spus odată. Frannie este recepționeră la cabinetul lor veterinar de familie. A refuzat să recunoască pe deplin adevărul atunci când Cathy a verificat programările.

„Da, *de fapt*, au fost cincizeci”, a susținut ea, iar Cathy și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs. „Se pare c-a trebuit să stai ceva vreme în spatele biroului de la recepție”, a remarcat ea, în timp ce Frannie dădea din cap cu emfază.

Cathy se repede înainte, ierburile lungi și dure care pârâindu-i sub tălpi, biciuindu-i gleznele și încolăcindu-se în jurul lor ca niște șerpi, în timp ce mormăie cu voce tare rugăciuni fără rost. „Te rog să fii bine. Te rog să nu fii rănită sau speriată.”

Când ajunge la capătul drumului, se întoarce și vede lumina farurilor în depărtare.

Trebuie să fie mașina lor închiriată, Land Roverul pe care niciunui dintre frați nu-i place să-l conducă. „Parcă ar fi un *autobuz*”, a remarcat fratele lor, Joe, în prima zi.

O ia de-a dreptul la fugă pe drum. Întâi la dreapta și apoi la stânga, așa cum i-a spus Frannie. „El este el. Omul de la piață.”

„El este.”

Cathy încetinește pasul când vede siluetele. Le-ar recunoaște oriunde: fratele și sora ei. Joe, stând lângă Land Rover, cu mâinile în șolduri. Și Frannie, îngenuncheată, cu părul și membrele ei lungi luminate de faruri. Este atât de frumoasă! Așa a fost întotdeauna. Nas lat. Ochi de pisică. O coamă de păr întunecat, strălucitor.

De ce stă pe pământ? Cathy o fixează cu privirea, apoi trage aer în piept, doar o dată. După care expiră cât de încet poate. Acesta este... Se uită fix la alternanța de umbre și lumini. O mantie de frică îi învăluie umerii. Începe să i se facă frig.

Cumva e conștientă că, dacă va continua să meargă înainte, ceva se va întâmpla.

În mod evident, Joe tocmai a venit și el din apartamentul lui separat de restul vilei mari pe care o împart și mășăluiește nervos prin dreptul farurilor, când în umbră, când în lumină, ca un bec pâlpâind. Cathy își înfășoară brațele în jurul taliei. Un sentiment de rău augur se așterne apăsător asupra ei, de parcă ar fi urmărită din umbră.

O mică și nesuferită parte din ea este dezamăgită de faptul că Frannie l-a sunat pe Joe înaintea ei. Cathy nu l-ar suna pe Joe primul într-o situație de criză... s-ar putea chiar să nu-l sune deloc.

Aprinde lanterna de pe telefon, luminând pământul palid și prăfuit din fața ei. În jur plutesc mirosurile Veronei: căldură uscată, iarbă pârjolită. A fost cea mai toridă lună iulie înregistrată vreodată. Au trebuit să cumpere loțiuni de corp aproape zilnic. Au folosit sticle peste sticle. Toate hainele lui Cathy sunt uleioase la tiv.

Aude doar motorul mașinii și țârâitul cicadelor.

Cathy se îndreaptă spre cei doi și își plimbă încet lumina lanternei asupra lui Frannie, care este în continuare în genunchi. Și atunci îl vede.

Frannie stă aplecată asupra lui, cu privirea ațintită spre pământ. Cathy se oprește din mers, dar nu își poate dezlipi privirea de la Frannie. Are ceva... un tricou?... în mâini. În timp ce Frannie se ridică de jos, Cathy își dă seama, uluită, că și-a dat jos tricoul de pe ea, că e doar în sutien.

În strălucirea orbitoare a farurilor, Frannie își ridică mâinile în aer. Picături roșii i se preling pe încheieturi. Stomacul ei este brăzdat de dâre de sânge. Este uscat, vișiniu, de culoarea vinului roșu. Alcătuiește un tablou terifiant. O senzație de greață urcă în gâtul lui Cathy.

— Ce mama naibii! șoptește ea ca pentru sine.

Joe stă aplecat asupra ei acum. Frannie își întinde mâinile spre Cathy și strigă:

— Ajută-mă!

Farurile proiectează o diagramă Venn de lumini, conturând un tablou al surorii ei alături de un trup care-i zace la picioare.

2 Joe

Joe... foarte încordat, de-a dreptul înspăimântat, mai bine zis... a avut întotdeauna vise urâte, iar acesta trebuie să fie cu siguranță unul dintre ele.

„Ce dracu', ce dracu', ce dracu'!”, se gândește el când ajunge în fața mașinii și cască ochii la sora lui. Ea stă în genunchi pe pământ. Îi poate vedea fiecare nod al coloanei vertebrale, în jocul de lumini și umbre tremurânde alcătuit de faruri. E prea slabă. Întotdeauna a fost așa. El obișnuia să-i pregătească gustări după școală: brânză pe pâine prăjită, iaurt cu nuci și fructe de pădure. Orice îngrășa. L-au numit al doilea prânz al ei.

— Ce..., începe el să spună, dar propoziția rămâne în aer, ca un chibrit care nu reușește să se aprindă.

Scutură din cap. Nu-i vine să creadă ce vede. Un cadavru.

— Ce dracu'! șoptește el. Ce dracu'!

— Ajută-mă! îi strigă Frannie peste umăr.

În depărtare, poate vedea punctul de lumină al lanternei lui Cathy, care străpunge întunericul. „Slavă Domnului”, se gândește el. Ea va ști ce să facă. El nu știe. Joe este un copil în trup de bărbat care intră ușor în panică, așa i se pare uneori. Cathy o fi ea timidă, dar se descurcă grozav în situații de criză.

— L-am lovit, le strigă Frannie amândurora. L-am lovit cu mașina.

Fasciculul de lumină al lanternei lui Cathy tremură în timp ce ea aleargă spre ei, lăsând dăre ca niște artificii în aerul nopții. Este omul de la piață.

— Ce? spune Joe. Nu-și poate lua ochii de la bărbatul care zace întins pe jos în fața ei.

Pielea ca de ceară a acestuia e plină de sânge — pete roșii întinse pe un fond cenușiu.

Joe se apropie de Frannie cu precauție, chiar dacă nu-l trage deloc inima. Lacrimile au lăsat dăre vizibile pe sângele de pe fața ei. Sub nas i se zărește o dâră de muci. Îi vine să întoarcă numaidecât spatele, să dea fuga înapoi la vila lui și la Lydia. Departe de acest... de acest haos grotesc.

Are senzația că înaintează cu greu printr-o apă care nu vrea să se despartă în fața lui. Încearcă să facă un pas înainte, dar nu poate. Se forțează să se uite la bărbatul întins pe pământ. Înalt, suplu... oasele șoldurilor îi împung pielea. Frannie i-a ridicat cămașa. Toracele îi sângerează. Are ochelarii crăpați.

În mod evident, individul e mort.

Majoritatea membrilor familiei Plant sunt veterinari, inclusiv Joe și Cathy, iar pentru veterinari moartea este ceva evident.

E atât de mult sânge. Litri întregi de sânge. Începe să intre în panică. De obicei, nu îl deranjează sângele, dar nu în asemenea împrejurări. Încearcă să-și domolească respirația. „Am un atac de panică”, își spune în sinea lui. Nu este ceva neobișnuit pentru el, dar nu prea seamănă cu cele pe care le-a avut înainte.

Își scoate telefonul și, la fel ca sora lui, Cathy, îndreaptă fasciculul lanternei spre drum. Sângele strălucește în lumina ei precum benzina. E atât de mult! Joe încearcă să se abțină să nu icnească. E un miros fetid, deopotrivă metalic și putred, precum izul căpătat de mâncarea ce a început să se strice.

Se întoarce să se uite la sora lui, prosternată în mijlocul drumului.

- Ce naiba s-a întâmplat? o întreabă.
- Te rog, ajută-mă, spune ea. Nu fi...
- Cum să nu fiu?
- Ajută-mă doar, i se adresează ea printre lacrimi.

Frannie nu plânge aproape niciodată. Este senină, dezordonată și plină de imaginație, și îi place să cumpere mult prea multe haine de pe eBay. Nu este o plângăcioasă.

Îl năpădește un sentiment profund și familiar. L-a mai avut atunci când Frannie a căzut pe spate dintr-un leagăn la vârsta de trei ani și nu a mai respirat timp de zece secunde, cele mai lungi din viața lui Joe. Și când ea s-a înecat cu o bomboană, iar Joe a bătut-o cu putere cu palma între omoplați și a făcut-o să tușească și să o scuipe imediat. Și prima dată când Frannie a ieșit în lume ca adolescentă și Joe a așteptat-o, cu toate că până și mama lor se culcase. Își amintește și acum: ticăitul pendulei de pe hol, zumzetul frigiderului. Și ușurarea pe care a simțit-o când cheia s-a răsucit în broască.

Și, desigur, îi amintește de Rosie.

— L-am lovit... l-am lovit.

— Nu pot... *Cum?* spune el. Joe îngenunchează lângă trupul bărbatului.

Cathy face același lucru, dar se mulțumește să se uite în tăcere. Ar vrea să-și poată păstra și el sângele-rece la fel ca ea. El și Cathy au operat recent împreună un ogar, iar ea și-a petrecut cel puțin un minut, după ce l-au deschis, doar privindu-l. Fără grabă. Doar culegând informații, așa cum face Cathy de obicei.

— Frannie, spune el, și cuvântul explodează din el ca o tuse bruscă.

— L-am lovit din lateral, spune ea, gesticulând. A fost vina mea. A fost vina mea. Este omul de la piață. Dacă încercăm să oprim sângerarea, vom... Trebuie doar să oprim sângerarea și va fi bine, va fi bine, îi imploră ea.

Joe îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Cathy.

— Ține tricoul apăsat pe rană, spune Cathy. Cât de strâns poți.

Chipul ei e impenetrabil.

Se îndreaptă spre trupul inert. Părul lung îi este strâns în vârful capului. Este o versiune mai puțin frumoasă a lui Frannie. Mai robustă. Trăsăturile ei sunt ușor distorsionate

cumva, sau poate că doar arată așa prin comparație cu ale lui Frannie. Joe se simte vinovat de fiecare dată când gândește asta, dar e adevărat.

Cathy se uită la bărbatul întins pe jos.

— Are doar o rană superficială, constată ea. Sângerează cam mult pentru așa ceva. Se întinde să-i ia pulsul.

— O să fie bine, nu-i așa? spune Frannie.

— Cu ce viteză mergeai? o întreabă Joe. Are impresia că i se va face rău. Transpirația i-a năpădit fruntea și stomacul i se frământă iar și iar, ca un ocean agitat. Sora lui a lovit cu mașina pe cineva și este sânge peste tot. Și acum... acum este și problema lui. Trebuie să o ajute.

— Destul de mică, spune Frannie, dar Joe a uitat ce a întrebat-o.

Doamne, ar fuma o țigară, pentru prima dată după luni de zile. Un vechi viciu de-al său, la care aproape că a renunțat, cu excepția vacanțelor, a răsfățurilor ocazionale și a perioadelor de stres, ceea ce înseamnă... ei bine – mai tot timpul, de fapt.

— Ai chemat ambulanța? o întreabă Cathy pe Frannie, îngenunchind deasupra trupului bărbatului.

— Are puls? întreabă Frannie. Va fi bine, nu-i așa?

— Cum de nu i-ai luat pulsul? se miră Joe. Se apleacă spre bărbat, cu mâinile pe coapse, respirând anevoios. Acidul din stomac îi inundă esofagul. „Adună-te!”, își spune în sinea lui. Unde este ambulanța?

— Nu vine nicio ambulanță, bine? strigă Frannie. N-am chemat-o.

— De ce? întreabă Cathy.

Ea se chinuie să scoată cuvintele pe gură din pricina șocului.

— Eu... eu v-am sunat pe voi doi, în schimb.

— Nu suntem doctori. Joe își ridică încet capul în timp ce vorbește. Nu suntem doctori, ce mama naibii, Fran! rostește el aproape în șoaptă, întorcându-și capul într-o parte și privind în depărtare.

— Nu avem nimic la noi, spune Cathy. Adrenalină, pungi cu sânge... uite... trebuie să...

Frannie ridică o mână în aer.

— Vă rog doar să mă ajutați, spune ea. Dacă îl salvăm... dacă va fi bine... atunci...

Cathy începe resuscitarea, deși probabil știe fără doar și poate că este inutilă, iar Joe i se alătură. El se ocupă de inimă, în timp ce ea îi îndreaptă capul, așa cum făceau cu animalele. Trupul este rece sub atingerea degetelor lui. Joe aruncă o privire spre Cathy, care îl evită. Se uită din nou în jos la individ, prin întunericul nopții. Un om mort.

El pompează pieptul bărbatului, având degetele la doar câțiva centimetri de inima acestui străin.

Cathy verifică și deschide căile respiratorii ale bărbatului, tatonând cu un deget interiorul gurii lui.

— Cum l-ai lovit? întrebă Joe gâfâind.

— Oprește motorul mașinii, îi spune Cathy lui Joe. Nu îmi pot auzi gândurile.

Joe reușește abia din a doua încercare. Lumea se întunecă, străpunsă doar de o rază verticală de lumină care provine de la telefonul lui Cathy. Ea își duce urechea la gura bărbatului.

— De cât timp se află aici? o întrebă pe Frannie.

— Era chiar în calea mea, am cotit fără să mă gândesc...

— De cât timp?

— O jumătate de oră.

O clipă de tăcere.

— Cum? Ce-ai făcut? Tot timpul ăsta? îi cere socoteală Cathy.

— O jumătate de nenorocită de oră! strigă Joe, întorcându-se de la mașină și reluând compresiile toracice.

Cathy își pune gura peste cea a bărbatului. Scuipă, își linge buzele, apoi reia procedura.

Își scoate tricoul.

— Folosește-l pe ăsta pentru a opri sângerarea, îi spune lui Frannie, dându-i tricoul. Al tău e îmbibat până la refuz.

„Nu are temperatura normală”, gândește Joe, în timp ce mâinile lui pompează pieptul bărbatului. Aerul nopții din Verona este cald, sunt cel puțin douăzeci de grade, și palmele i s-au umezit. Dar omului ăsta nu-i este cald. E puțin mai rece decât ar trebui să fie, ca o păpușă.

Frannie întinde cealaltă mână ca să apuce încheietura mâinii bărbatului.

— Simt ceva, spune ea plină de speranță, iar Joe îl apucă de celălalt braț.

— Este pulsul tău, spune el după câteva secunde. În vârful degetului. Pentru că ești speriată. Îmi pare rău. Nu are puls.

— Continuă, atunci, spune Frannie pe un ton isteric.

— *Asta și fac.* Joe se uită la trupul bărbatului în timp ce pompează. Chiar dacă i-ar pune inima din nou în funcțiune, ar fi inutil. Ar fi în moarte cerebrală. Jumătate de oră.

Este inutil.

Se lasă în spate pe călcâie și se uită la Frannie. Mâinile celor trei frați sunt pline de sânge. Corpul bărbatului este ștampilat cu amprentele lor roșii.

Cathy îi face respirație gură la gură, apoi ascultă din nou. După încă două încercări, trebuie să fi ajuns la aceeași concluzie ca Joe, pentru că se oprește și ea.

— Îmi pare rău, spune. Îmi pare tare rău.

— Nu, nu, se împotrivesc Frannie. Stă cu picioarele încrucișate, exact așa cum făcea când erau copii, cu capul în mâini, cu una din ele încă ținând încheietura mâinii bărbatului lipită de fața ei în chip de consolare. Frannie, mezina familiei.

— Nu, vă rog, Cathy... Joe. Vă rog să continuați, insistă ea.

— Este rece, spune Cathy încet. A pierdut mult sânge. Inima lui nu răspunde la stimuli.

Frannie scutură din cap iar și iar.

— Nu, începe ea să spună. Nu... nu spune asta, Cathy, continuă, continuă!

— E mort, declară Cathy. Se uită la Joe pentru confirmare.

— Îmi pare tare rău, Fran, spune el. Se întinde spre ea, dar Frannie nu reacționează, stând în continuare cu capul în mâini.

— Am intrat pe partea greșită a drumului, spune Frannie. Am uitat. Am uitat că se conduce pe dreapta aici. Își lasă capul să cadă ca o femeie condamnată la moarte.

Joe se holbează la ea, îngrozit. Cathy închide ochii.

— Voi merge la închisoare, rostește Frannie atât de încet, încât Joe trebuie să-și încordeze auzul. Se uită la Frannie. Apoi la cadavru.

El știe că bărbatul este mort. Dar ceea ce nu a pus cap la cap este faptul că asta înseamnă că sora lui e o ucigașă.